

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehac nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De S. Raimundo confessore.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

VITA BEATI RAIMVNDI CONFESSORIS, 147
TERTII MAGISTRI ORDINIS PRAEDICATORVM, AV-

thore F. Leandro Alberto Dominicano. *Etsi autem nondum in diuos relatus est hic*

Raimundus, at tamen permisit Paulus 3. Romanus pontifex, vt Barchi-
nonenses eius festum celebrent postridie Epiphaniae.

Raimundus de Pennaforti, Cathalanus, originem retulit in Aragonū reges. Is postquam adoleuit, missus est ad gymnasiū, vt scientiam hauriret. In quo tantum breui admodum tempore profecit, vt ea tempestate in Pontificio atque Imperatorio iure inter viros clarissimos facile connumerari posset. Quamobrem ciues nostri Bononenses, tanti viri famam exaudientes, publico stipendio ipsum ad docendum conducere. Hanc autem ob causam togam induit religionis. forte dissuaferat cuidam scholastico adolescenti plurimis rationibus sanctae cōuersationis ingressum. Quapropter deinde conscientia exagitatus, quod illi dissuaferat, ipse amplexus est: videlicet, relictis mundi illecebris, fauore & gloria, cum omnium admiratione ordinem Prædicatorum ingressus est. Simul ac vorum emisit anno euoluto, pro more, accitus est in focium à legato Pontificis maximi, in Hispaniam concedente. Demum cognita eius insigni doctrina, à Gregorio 9. Pontifice iussus est epistolas Pontificum ac Conciliorum Decretales in vnum corpus redigere, (quod hactenus in vsu habetur in gymnasijs, & adamussim seruat) prout dinosci potest in prooemio ex eius nominis citatione ab eodem pontifice. Fecit & ipsum pontifex Capellanum suum & poenitentiarium: quae dignitas temporibus illis non nisi valde literatis conferebatur. Factus est etiam inopum causarum expeditor. Post epistolas Decretales in vnum congestas, Summam de casibus conscientiae edidit, opus insigne, & omni admiratione obseruationeque dignum.

6. IANUAR.

Cur monachus factus sit.

Epistolas decretales Pontificum in vnu corpus redigit.

Animaduertens Pontifex eius præclarissimam vitam, mores, ingentemque doctrinam & animi probitatem, præsulem ciuitatis Barchinonae creauit. Qui cernens sub tanto honore maximum latere onus, dicto approbante Pontifice, eam ipsam dignitatem missam faciens, ad ordinem Prædicatorum remigrauit, malens tunica pallioque rudi & ignobili regi, atque sub eo egenus Deo seruire, quam post tantae dignitatis fastigium, mox rationem tantae villicationis reddere. Igitur ad ordinem Prædicatorum reuersus humilimus pater, petijt sibi quempiam virum bonum præfici, per quem posset erudiri ea, quae religionis essent: & vt erat mitis, ac naturae compositae, sic religionis moribus ornatus breui admodum tempore euasit, vt in cōuentu generali duodeuigesimo (quod capitulum generale vocant) Bononiae anno Domini millesimo ducentesimo tricesimo octavo celebrato, omnium patrū consensu, præsentia (eo absente) totius ordinis Prædicatorum dignus nominaretur & approbaretur.

Fit episcopus. Sc abdicat.

Exordiar ab initio, vt rem seriatim narrem, placituram, puto, legentibus. Vita sancto Iordane viro sanctissimo, totius Prædicatorum familiae Præsidente, ad interregem, vt veterum more Romanorum loquar, ventum est. Interrex, quem Vicarium generalem totius ordinis Prædicatorum nostri dicunt, Magnus ille Albertus vi & iussu institutionum nostrarum creatus est. Tandem indicto conuentu vniuersali duodeuigesimo, Bononiam Electores conuenere, vt sibi ordinique aliquem præficerent. Huic synodo duo inter ceteros electores, excepto Magno Alberto, viri & moribus & doctrina apprime pollentes, videlicet Hugo de S. Theodorico, tunc praefectus Galliae prouinciae, postmodum Cardinalis Ecclesiae Romanae, & Iuo praefectus prouinciae terrae sanctae (hos enim praefectos, appellat Prouinciales Priores) interfuere. Ad certam diem omnes electores sub quadam porticu conuenerunt pro Præsidente eligendo. Datis omnibus suffragijs, pari lance certatum est. Porro in duas se subdiviserat partes: alij quidem Magnum Albertum, vt potè Germani: & Hugonem prælibatū Galli elegerat, ceteris partibus vtrisque fauentibus. Iterum atque tertio resincepta, in idem semper recidit. Animaduertentibus patribus electores simul non posse conuenire, orationes indictae sunt ante parentis Dominici sanctissimum corpus. Sic igitur orantibus fratribus, mox extra se qui-

Albertus Magnus.

dam positus, videbat omnes electores cubiculum exeuntes, in templo maximam columnam erigere, guttulis sanguineis purpuratam, à summo vsque deorsum attingentem. Verùm cum intuens frater lætaretur, extemplò signum electoribus datur, vt denudò ad electionem præsentis conueniant.

In primo itaque scrutinio, cum Barchinonæ esset, patres ipsum vnanimiter & concorditer elegerunt, cum prius antehac nulla prorsus illius mentio fieret. Timentes verò, nè oblatam Præsentiam dictam aspernaretur, pari consilio miserunt patres Hugonem, Bonisium Placentinum, Pontium de Sperra præfectum Galliarum Narbonensis prouinciæ, Philippum olim præsidem Syriæ, sed exauthoratum in dicta synodo, Stephanum Hispanum quondam Lombardiæ prouinciæ præfectum, cum nonnullis alijs patribus Barchinonam, vt suaderent Raimundo, vt acceptaret oblatam præsentiam. Vt verò conuenerunt, virum Dei apprimè rogabant, vt ceruicem flecteret: sed is secum magis exoptans habitare, quàm tam grandem subire prouinciam, inexorabilem sese præbebat. Tandem tantorum virorum auctoritate & rationibus suafus, inclinato capite, tantum onus subiit. Verùm biennio duntaxat hoc officio functus est: quippe in synodo prima generali, quæ sub ipso celebrata, quæ decimanona fuit, anno Domini 1239. edidit legem, vt præsidens totius ordinis Prædicatorum, posset officio renunciare coram patribus, quos dicimus Diffinitores, & isti obligarentur cessionem acceptare. Id quod tunc facere adnixus est, sed minimè potuit, eò quòd patres admittere cessionem noluerent. Tandem in sequenti anno, videlicet 1240. in synodo vigesima Bononiæ celebrata, cessionem petijt, corporis valetudinem allegans, & nonnulla alia. & cum plurimum hoc efflagitaret, tandem voti compos factus est ob dictam legem, in præcedente anno editam.

Quamobrem animaduertentes patres ingentem perturbationem, quæ defacili suboriri posset in Ordine, si pro voluntate huiusmodi præsentis seu Magistri generales ordinis vulgò dicti, officio renunciare possent, & ipsi eorū vota admittere tenerentur, lege sancitum est, nè in posterum eorū cessione admitteretur, nisi propter impedimenta perpetua: sicq; illa abrogata. Raimundus igitur voti compos factus, læto animo Barchinonam redijt, ibiq; vitam egit sanctissimam, & in studijs assiduis meditationibusq; occupatam. Edidit, vt præmisimus, plura opera, & Institutiones ordinis fratrum Prædicatorum miro quodam ordine distinxit, quæ prius indistinctæ erant. Superuixit, postquam præsentis ordinis renunciauerat, annis quinque & triginta. Vita functus est in die Epiphaniæ, 8. Idus Ianuarij, anno 1275. Ipsius sanctitatem crebra miracula, ad inuocationem eius nominis per Deum facta, protestantur. Porro dum uiueret, & post mortem maximis claruit miraculis. Inter cetera enim legitur, quadraginta mortuos eum suscitasse. Rex autem Aragonum, visis miraculis tam insignibus, plurimum apud Pontificem institit, vt inter diuos connumeraretur: sed nescio quo accidente tam egregium opus omisum est: sicq; manet. Hæc sunt, quæ ad manus meas de tanto viro peruenere.

VITA S. ANDREAE EPISCOPI FESVLANI,
ORDINIS CARMELITARVM, DOCTE ET ELEGANTER
conscrip̃ta: sed codex Authoris nomen non habebat.

6. IANUAR.

Exod. 22.
23. &c.Votū pa-
rentum S.
Andræ.

ANDREAS Corfinus Florentiæ ex Corfinorum nobili familia natus fuit, patre Nicolao, matre verò Peregrina. His, postquam in vnum matrimonium conuenerunt, nihil fuit antiquius, quàm vt religionis præcepta in omnibus obseruarent. Itaque libidine terrenorum posthabita, ijs quæ Dei erant, studentes, sæpius domum Domini visitabant. Cum verò, quod in Exodo legitur, audirent, primitias videlicet Deo offerendas esse: vt Deo eiusque genitrici gratam oblationem facerent, admodum cupiebant ex se filios procreare, vouentes primogenitum suum Mariæ religioni tradere. Quorum precibus beata virgo annuens, diuinitus eorū votum adimpleuit. Post paucos dies cõcepit Peregrina mater: cumq; iam tempus pariendi immineret, in somnis sibi visum est lupum peperisse pro homine: qui cum ecclesiam intrasset,